

ligste Hjernesvind. Men jeg giver mig heller ikke af med at tro. Jeg hylder i et og alt Juristernes gyldne Læresætning: *Quod non est in actis, non est in mundo.*“

„Men der findes dog altså literære Vidnesbyrd af fornuftige og videnskabeligt dannede Mænd fra alle Tidsaldr. Også af danske. Jeg veed ikke, om du kender Peder Palladius' Visitatsbog. Han er flere Steder inde på det samme. Hos ham er det dog væsentligt blevet ved Fornemmelsen. Niels Hemmingsen derimod taler af personlig Erfaring ganske åbent om en sympatisk Harmoni mellem Mennesket og Verdenssystemet.“

„To Teologer — ja. Men du må undskylde, det er ikke for mig noget Bevis. Og nu må du tillade mig på det bestemteste at fraråde dig at fortsætte med den Slags Undersøgelser. Det er ikke sundt for en Patient at beskæftige sig for meget med sin egen Tilstand. Sig mig blot — siden du altså har slået dig på Teologien — vor gode Hr. Skidtmads skulde vel ikke have haft en Finger med i Spillet her?“

„Nej, hvor falder det dig ind! Du må nu heller ikke tro, at jeg har tillagt det hele nogen stor Betydning. Det har jo nærmest været et Tidsfordriv for mig her i min Ensomhed, forstår du nok?“

Samtalen blev hængende ved Mads Vestrup, og det slog igen Torben, hvor disse År havde fjærnet ham fra Vennen, hvis Syn på Mennesker og Forhold han i gamle Dage som oftest havde fundet så rigtigt. Måske var det dog mest hans Tone, der skurrede. Det stødte ham, at Asmus så raskt kunde udtale en Dom om en Mand, som han kun havde et ganske overfladisk Kendskab til. Han selv, som dog havde kendt Mads Vestrup fra Barneårene, forstod endnu kun dårligt hans lidet tilgængelige Natur. Dengang de sad på Skolebænk sammen derinde i Randers havde der en kort Tid endogså bestået et Slags Venskab imellem dem: han havde haft ondt af den klodsede og ufrimodige Bondedreng, der straks var bleven Klassens Ugle. Mads var ikke så lidt ældre end Kammeraterne og dertil en stærk Prygl, så han kunde godt have holdt sig sine Plageånder fra Livet uden Hjælper; men han var ikke modig, krøb helst i Krog og slog først fra sig, når han kom i Raseri. En Dag på Legepladsen hændte det, at de to selv kom op at brydes. Det gik hermed, som det plejer at gå: det begyndte i Spøg men blev efterhånden til Alvor. Kammeraterne slog